

Ressò

Setembre 15

Santa Teresa de Jesús, incansable “andariega”, que en posar-se en camí, va fundar fins a 16 convents en 20 anys

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Presentació del temari del nou curs

El nostre món no sempre valora suficientment les persones que anomena de la “tercera edat”. Amb la jubilació les retira de la vida laboral, no sempre amb les condicions que les permeti portar una vida digna per a cobrir les seves necessitats. El que no pot fer la jubilació és retirar-les de la vida, de la família, dels amics, de poder fer moltes activitats i tasques socials.

La societat actual valora l'esforç, l'eficàcia en el treball, la rendibilitat, el moviment, el soroll, l'activisme, el canvi. Hi ha com una obsessió: només val qui està al dia, aquell que no perd el ritme que proposen o imposen les modes i els mitjans de comunicació. En el fons hi ha tota una manera de fer, de pensar i actuar que s'escapa a la tercera edat,

Molts jubilats, a cops tenen la sensació que ja han acabat la seva missió, i no és estrany que apareguin símptomes d'una certa depressió, o pessimisme. La jubilació significa “goig”, “alegria”. Alegria que hom hauria de rebre en reconeixement de la tasca feta. Hauria de ser una etapa tranquil·la, de gaudir dels fruits de tants anys d'esforços, de dedicació, moltes vegades fins i tot desinteressada, a moltes tasques familiars, socials. És cert que les persones de la tercera edat han acabat la seva missió? No tenen una funció pròpia?

Els temes que presentem a la reflexió en aquest temari volen respondre a aquestes qüestions. Ser jubilat, pertànyer al “club de la tercera edat” és entendre la vida des d'una altra perspectiva. Cada època de la vida té el seu ritme. La valoració de la vida, del que s'ha fet en el passat, en el present i en el futur, no depèn tan sols del que proposin els models socials. Depèn també de nosaltres mateixos.

La situació dels membres de la gent gran, no és la mateixa en tots els qui hi pertanyen. Poden ser, i són certament, molt diverses. Però en tots ells no els pot fallar la consciència que són membres vius, vàlids, importants. Que tenen moltes tasques a fer. Que són ciutadans i, si són creients, membres actius de l'Església. En aquest temari trobareu deu temes que fan referència a situacions en què es trobem la majoria de les persones de grans. Unes respecte a sí mateixes, altres enfront de la família i societat; finalment com a creients, com a membres de la comunitat, deixebles de Jesús.

Mn. Manuel Claret i Nonell

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00h

Text de la fotografia de portada: coberta del CD titolat “Ya es tiempo de caminar”, del grup “A zaga de tu huella”, amb cançons de cor compostes per Luis Miguel Sánchez inspirat en la obra de Santa Teresa de Jesús.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

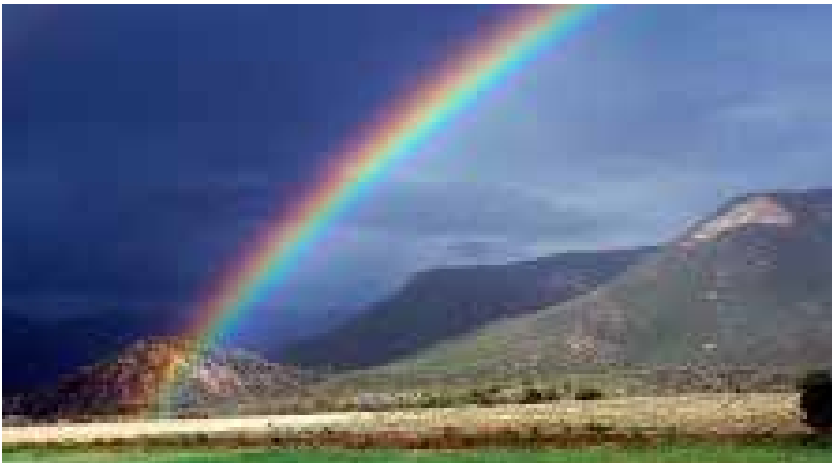
Espai de reflexió i de pregària

Dóna'm coratge

Tagore, de família selecta, conegué la riquesa i també la pobresa del poble. Poeta, músic, pintor i filòsof bengalí, la seva literatura es caracteritza pel seu lirisme, que amalgama harmònicament estils indis i anglesos, i pel seu pensament, que té alhora accents místics, internacionalistes i de protesta social.

No et demano que m'evitis tots els perills,
sinó que m'ajudis a afrontar-los.
No que calmis totes les meves penes,
sinó que m'ajudis a superar-les.
I si em trobo sol en la lluita de la vida,
dóna'm la força que només tu em pots procurar.
Dóna'm, quan la por m'atueixi,
la pacient fortalesa per conquerir la llibertat.
Fes que no em vulgui aprofitar de la teva gràcia
per a sempre tenir èxits;
fes tan sols, que no em manqui l'encaixada de la teva mà
quan em senti defallir.

Rabindranath Tagore (1861-1941)

Posar-se de nou en camí...

*Quan dius “prou”
deixes de viure.*

Sant Agustí

Posar-se en camí es mirar sempre endavant, **amb mirada cristiana**, aprofitant les lliçons de l'experiència d'un passat, sense sentir-se esclavitzats i sense temors. Posar-se en camí es veure el costat bo de les coses, confiar en la bondat de les persones i donar la mà a tots els del nostre entorn.

Però no es suficient amb posar-se en camí per trobar el verdader sentit de la vida. És necessari seguir endavant, treure força de les caigudes, encendre la llum de la il·lusió en mig de la foscor i buscar en tot moment l'aliment de la fraternitat.

Qui no es posa en camí i no busca noves rutes a l'experiència de la vida, no sabrà mai quin color té l'esforç i quina satisfacció i alegria dóna l'anar avançant.

Santa Teresa de Jesús, la santa “andariega”, de la qual celebrem el V centenari del seu naixement, ens ho demostrà i de quina manera, es va posar en camí amb la Fundació de 16 convents per terres d'Espanya en els seus darrers últims 20 anys de vida, a més de escriure 8 llibres, més de mil cartes i nombrosos poemes.

Els membres de Vida Creixent, cada any, un cop acabades les vacances d'estiu, comencem un nou curs i això significa per nosaltres posar-se de nou en camí. Com cada any disposem d'un llibre nou amb els deu temes a tractar, un per cada mes, que ens faran reflexionar sobre situacions en que ens trobem la majoria de les persones grans.

Les amistats que se aconseguen en els reunions en grups com Vida Creixent son punts de llum en la nostra vida. Quan mirem al nostre voltant i veiem gent gran desorientada i solitària, ens dol.

Intentem que més persones coneguin i sàpiguen què és Vida Creixent i podran gaudir d'aquestes amistats i amb elles tornaran a tenir una vida més plena, sense necessitat de pagar quotes ni firmar res.

Es poden informar al telèfon 93 412 21 20 de 5 a 7 de la tarda de dilluns a divendres o també a ***info@vidacreixent.org***

Narcís

Les mans cremades

La fotografia d'aquelles mans era impressionant. Tots els dits estaven cremats per la part de dalt, en aquell tram de pell d'on es prenen les empremtes dactilars que es fan servir per identificar les persones. No era un accident, no era una tortura, sinó que era una terrible estratègia perquè la policia no pogués identificar aquells emigrants que intentaven passar pel túnel de Calais cap al Regne Unit. Ells mateixos amb un ferro roent havien desfigurat les seves mans. Segurament pensaven que era millor intentar viure al Regne Unit amb una part de les mans desfetes, que a Síria amb les mans normals.

Intenta per uns breus moments identificar-te amb una d'aquelles persones que han eliminat amb foc els senyals d'identitat. Deixant de banda el terrible dolor físic, pregunta't com un ésser humà es pot sentir interiorment. Quins sentiments, quines angoixes, pors i incerteses? Què deu pensar sobre aquesta "terra promesa", sobre la gent que hi habita, els homes i les dones, els infants, la policia i els treballadors dels camions?

Segurament a la seva memòria hi ha el record de la seva infantesa en un barri o en un poble de Síria o de Líbia. Els pares, els germans, les celebracions religioses i populars, l'escola... fins que van arribar les bombes, les canonades, els escamots de soldats i van fugir sense destí. Avui junts, demà cadascú on pugui. Fam, misèria, explotació, la travessia en el mar, etc. I ara aquí, a terra, esperant una oportunitat, sense papers, amb els interrogants més foscos sobre els seus estimats, segurament molts d'ells morts per la guerra, les fugides, les màfies...

Posem-nos en el seu lloc i mirem d'entendre amb sentiments profunds quines persones són aquestes i què han fet per ser maltractades així. No, no girem ara la cara, per retornar a les nostres rutines. Al contrari, mirem atentament al nostre cor, a la dignitat dels fills i filles de Déu, i fem-nos la pregunta: *I jo què puc fer per ells? I jo què puc fer per canviar aquesta societat, aquest món tan cruel i terrorista?*

Si us plau no et diguis que no pots fer res. Tan condicionat estàs per dintre i per fora que no pots fer res? És fals, i perdona que t'ho digui, que no pots fer res. Pots alliberar-te interiorment i exterior, pots cercar relacions que sentin la urgència del moment històric, pots pagar un delme, un impost personal i voluntari (que no una almoïna, perquè els diners que et sobren no són teus) a favor de la gent que lluita per la justícia i la pau, pots no girar l'esquena, participar, pregar, escriure, parlar, llegir, protestar, relacionar-te... Moltes aportacions de vida i d'esforç, cada una menuda, quan s'ajunten agafen una potència notable.

Per Déu, sí que pots. Recorda la velleta que Jesús va observar en el temple. Ella va donar més amb la seva petita moneda que no pas els rics opulents, creguts i protagonistes, amb els calers que els sobraven.

Fi de curs, agraïment i joia

Com cada any varem celebrar el mes de juny la festa de final de curs de Vida Creixent de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa. I, efectivament, va ser un dia de joia i agraïment, molt participada per tothom.

El dia 20 de juny ens vam aplegar a la parròquia de la Verge de la Pau, més de 150 membres de Vida Creixent per donar gràcies del curs que s'acabava i començar a pensar amb esperança renovada, amb el curs vinent. Celebrar i agrair de formar part d'un moviment que ens permet compartir amistat, una mateixa fe i poder participar en l'església diocesana i també en la societat en la que vivim.

Va començar l'acte amb les paraules de benvinguda del rector de la Pau, Mn. Manel Claret, seguides d'una pregària dirigida pel membre de la coordinadora Pere Arribas. Després va parlar el nostre coordinador diocesà, Sergi Òliba. Va donar les gràcies per la feina feta per tots i la participació en els actes organitzats per Vida Creixent. Agraint la col·laboració del preveres i religiosos i la feina que fan els animadors del nostre estimat Moviment. La dedicació, la il·lusió i la voluntat de continuar treballant per el Regne de Déu, encomanant-nos el seu optimisme cara el futur.

Seguidament va tenir lloc la conferència de Jesús Renau S.J. Ens va parlar sobre les "Claus per una 3a edat amb plenitud", va ser una exposició extensa, detallada, profunda de la situació que estem vivint la gent gran, però a la vegada planera, realista, amb optimisme i amb tocs de bon humor. Sempre amb la guia i l'acompanyament de Jesús el Senyor. Després un petit col·loqui ric i participatiu.

A continuació, l'Eucaristia, presidida per el nostre consiliari Mn. Xavier Moretó. No cal dir l'esperit que va regnar en tot moment en aquesta celebració, ni l'alegria de compartir l'Eucaristia amb els companys i amics de Vida Creixent, presents i absents, pregant tots a la una per un mateix objectiu: anar creixent per ser millors i fer més gran el nostre Moviment, tant necessari en aquets moments de canvis en l'Església i en la societat.

I, per acabar, un pica- pica. Moment de trobada, de canvi d'impressions, de records, de confidències, de joia... Fins el nou curs, si Déu vol!

Col·laboracions

Servei Jesuïta als Refugiats: “Les fronteres estan matant gent”

Sense una altra alternativa, les persones que fugen de la guerra i l'opressió tracten de posar-se fora de perill a Europa a qualsevol preu. Massa sovint, moren. Detenir aquesta tragèdia és totalment factible. Mitjançant la cooperació i la bona governança, els Estats europeus poden obrir canals legals i assegurances per als refugiats que arriben a Europa. Ara és el moment per a un model de visat humanitari europeu.

El catàleg de tragèdies a les fronteres d'Europa segueix creixent. L'ONU estima que 2.400 persones han mort ofegades en el Mediterrani en el que va d'any en el seu intent per aconseguir Europa. Milers de refugiats sirians, afganesos i iraquians segueixen arribant a Grècia diàriament. El mateix dia en què dues embarcacions amb unes 500 persones s'enfonsaven en el Mar Mediterrani, més de 70 van ser trobades mortes en la part posterior d'un camió abandonat en una autopista d'Àustria, prop de Viena.

“El que va ocórrer a Àustria és inacceptable. Això no solament és un problema moral, sinó polític. Tots els països i tota la societat d'Europa han de treballar junts i elaborar una resposta coordinada que protegeixi la vida”, diu el director del JRS Europa, Jean-Marie Carrière.

“L'única manera d'evitar més morts és implementar mesures que permetin als refugiats viatjar amb seguretat i de forma legal a Europa”, diu la responsable de advocacy del JRS Europa, Olga Siebert. “Atès que el Codi de Visats de la UE s'està reformant en l'actualitat, és absolutament essencial aconseguir que el visat humanitari quedi inclòs en la nova legislació. Una visa humanitària europea unificada destruiria el model de negoci dels traficants de persones i permetria a la gent utilitzar mitjans regulars per arribar a Europa i sol·licitar asil en territori europeu”, explica Siebert.

“Els sol·licitants d'asil no són una amenaça per a Europa; les nostres polítiques són una amenaça per a ells”, va assenyalar Càritas després de la tragèdia d'Àustria.

Col·laboracions

Aprofitant que els ministres de la UE es reuneixen per parlar sobre migració el 14 de setembre, el JRS Europa demanarà que un accés segur i legal a l'asil figuri a dalt de tot de l'ordre del dia. “Les fronteres estan matant gent”, diu Carrière. “La construcció de més murs solament resultarà en més morts. Per conjurar els nostres temors, hem d'estendre una mà amiga a les persones necessitades. Juntament amb els responsables polítics, podem aprendre de les iniciatives locals d'acolliment i construir una bona governança europea sobre els refugiats”, conclou.

Hi ha molts bons exemples d'acolliment i recolzament a Europa. Amb *Mare Nostrum*, el govern italià va mostrar que les missions de cerca i rescat en el Mediterrani eren totalment possibles. Recentment, el govern alemany ha anunciat que espera rebre 800.000 sol·licitants d'asil abans de finalització d'any. En lloc de recórrer a l'alarmisme, aquest govern està treballant per acollir i donar refugi a aquestes persones de forma adequada.

És hora que un govern fort a tota Europa brindi protecció als refugiats.

Servei Jesuïta als Refugiats

Article extret del web Catalunya Religió a l'enllaç: <https://www.catalunyareligio.cat/cal/articles/servei-jesuïta-als-refugiats-fronteres-estan>

Missió del laic en la societat actual

Insinuar «la missió dels laics» en la societat actual ens porta d'entrada a enyorar «temps passats». Temps en què moviments d'Acció Catòlica i moviments obrers eren ben vius i presents en les comunitats humanes. El laic cristià era un «ferment» en la massa laboral, social i política. No hi havia proselitisme, però sí creients «referents». Aquells temps avui no els tenim; els «moviments cristians» de laics estan en crisi; noves propostes d'evangelització són més idees i projectes que realitats, encara que algun està fent bona tasca.

Què ha passat? ¿A què es deu que aquesta «missió evangelitzadora del laic» ha minvat i en molts ambients és un

record del passat i no ja una vivència de present i projecció de futur?

El Decret del Vaticà II sobre l'apostolat dels laics en el nº 4 diu: «... és evident que la fecunditat de l'apostolat dels laics depèn de la seva unió vital amb Crist». I quan els apòstols han d'elegir el successor de Judes i aquesta sort cau en Maties, Pere, tot podent fer us de la seva autoritat, proposa a la comunitat quin dels dos proposats Josep, l'anomenat Barsabàs, i Maties, i l'únic criteri que han de tenir en compte és: «Cal que sigui amb nosaltres testimoni de la resurrecció de Jesús» (Ac. 1,21). D'aquí deduïm: Unió. Unir-se amb algú és més que estar-hi, que passar-hi moments, que comunicar-hi o parlar de fets i

Col·laboracions

esdeveniments, que programar unes accions o projectes per a dur a terme. Unir-se és identificar-se, combregar, «ser» en l'altre Testimoni. No es tracta d'haver vist solament, sinó de viure el que s'ha vist. L'autèntic testimoni es juga el tipus; ho dóna tot, si cal, pel que testifica. El testimoni no esdevé líder, ni mandatari; no té poder. El testimoni és «referent», ofereix i atrau. D'aquí ha de néixer la «missió del laic». La seva espiritualitat, l'ha de fonamentar en la seva unió amb el Crist. Unió que ve donada de la seva «relació amical», fidel i continuada amb Ell. I aquesta unió s'ha de realitzar molt sovint en el «silenci», que porta a l'escolta. Fides ex auditu, deien els clàssics. No hi pot haver fe sense escolta, i sense aquesta no hi ha espiritualitat; i si no hi ha espiritualitat (vida en l'esperit) no hi pot haver testimoniatge. Pere demana que el qui succeeixi a Judes sigui testimoni de la resurrecció. No diu que ha de parlar del que Jesús va dir, del que va fer, de les paràboles que explicà, dels miracles que va realitzar o dels discursos pronunciats,... sinó «testimoni de la resurrecció». Aquest «testimoniatge» ha de ser la clau per a la «nova evangelització d'avui». Cal conèixer normes, lleis, preceptes, moral,... tot el es vulgui; però si no hi ha la vivència del Crist Ressuscitat en l'interior de cada u, tota la resta serà «fullaraca», sonarà a quelcom buit. Es faran sermons i homilies de «mai acabar»; mouran bancs, però no els cors. Aquesta «vivència» del Crist és vàlida per

a tot apostolat i per a tota espiritualitat: episcopal, sacerdotal, religiosa i laical. Si tenim bisbes, sacerdots, religiosos i laics amb profunda experiència de la presència del «Ressuscitat», la nostra societat i les nostres comunitats es desvetllaran a una nova esperança i sabran donar resposta als nous reptes que avui sorgeixen i als que sorgiran en el futur.

Els ministres consagrats hem de ser «referents» de la resurrecció i hem d'ajudar a ser-ne els laics. Aquests s'han de fer presents en les múltiples ocupacions i treballs del món com a «nous referents» del Ressuscitat. D'aquesta manera, ministres, laics i religiosos serem creïbles en la societat d'avui. I no només creïbles, sinó creadors i creatius de noves formes, de nou llenguatge cristià en el món. La fe serà inculturalitzada en els llocs i espais on viuen cristians «vius i actius»; cristians «passius» no fan cap bé a la nova evangelització.

El laic té una missió que no li ve de la Jerarquia, sinó de la Vivència del Ressuscitat. La Jerarquia ha de reconèixer i discernir els nous carismes que l'Esperit infon als «laics vius» i aprofitar-los per la «unitat en la diversitat» social, política i religiosa.

Ramon Balagué, prevere del bisbat d'Urgell, rector de Guissona

per El Bon Pastor

Article extret del web Catalunya Religió a l'enllaç: <https://www.catalunyareligio.cat/cal/blog/bon-pastor/missio-del-laic-en-societat-actual-194260>

Activitats culturals

LLIBRES

Durant l'estiu, no he llegit cap llibre nou.. M' he concentrat, en aquest final del Centenari de Santa Teresa de Jesús, en repassar les seves obres (Vida, Camino de Perfecció, Moradas...). I en llegir l'última encíclica de nostre Francesc.... Però això li toca comentar a uns altres.

TEATRE

En aquests mesos de tragèdies mediterrànies, de barreres frontereres, de tensions que no cessen... he estat pensant en una nova obra de teatre. No puc recomanar-la com a vista, doncs encara no ha començat la temporada i no s'estrena fins a finals de setembre. Però m'ha cridat molt l'atenció el seu títol i m'he posat a investigar-la. Es diu: CREC EN UN SOL DÉU, és d'Stefano Massini, autor italià i és un monòleg a tres veus. En la versió que aquí veurem, els tres relats tindran una única actriu, Rosa María Sardà. Us explico el que he descobert: *"en la franja de Gaza s'escolten tres veus de dona: una oficial nord-americana (cristiana) destacada allí; una advocada jueva del grup negociador i una palestina musulmana que es prepara, amb un cinturó d'explosius, a ser màrtir..."* Els tres personatges són mostra d'un món de **violència i poder**, al temps que totes elles confessen CREURE EN UN SOL DÉU. Què fort, no? Si us llanceu i atreviu, serà al Teatre Lliure de Gràcia, des del 22 de setembre fins al 11 d'octubre.

TELEVISIÓ

Aquí si he pogut gaudir bastant d'un programa molt concret. Porto ja mesos veient-lo, i crec que és bastant conegut, però en sembla bo recordar-lo i donar-lo a conèixer a qui encara no l'hagi trobat.

Em refereixo al programa de la **2 de TVE**, els diumenges a la nit, cap a les 21 hores i que es diu **Segunda página**. És una pàgina literària.

Presenta i comenta llibres. Té una estructura molt àgil i atractiva. Consta d'una entrevista amb algun autor/a que acabi de publicar. Hi ha també un racó simpàtic i molt útil a pares, avis/es, oncles..., per a llibres infantils en el qual solen participar alumnes de primària (en general). Dos d'ells presenten, discuteixen, valoren i recomanen un llibre que els agrada.

Una altra secció molt interessant és la que presenta una narració i la pel·lícula basada en ella, estrenada o a punt d'estrenar. El presentador i una crítica de cinema analitzen les influències, les divergències i constaten allò en què la pel·lícula és fidel a l'obra literària, la desdibuixa i, de vegades, millora. Paga la pena, per amè i per posar-se al dia.

També valoro molt el temps dedicat a l'Òpera; però això per a una altra estona. Prometo seguir a l'aguait i anar informant-vos.

BON COMENÇAMENT DE CURS.

Agenda 2015

Setembre

Dijous 17: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema I – LA NOSTRA REALITAT.

Octubre

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema II – L'ESPIRITUALITAT.

Dissabte 31: MATÍ : ASSEMBLEA DIOCESANA. Obert a tothom. A la parròquia de Sant Isidor, carrer comte d'Urgell 178, entre Provença

i Mallorca, línia 5 del metro parada Clínic. A les 10.15 acolliment, Assemblea. Conferència a càrrec de Mn. Manuel Claret i Nonell, sobre el temari d'aquest curs, *“El nostre entorn i el nostre creixement personal”, n'és l'autor. Eucaristia i entrega de diplomes. Un petit refrigeri i comiat.*

Novembre

Dijous 5: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – L'ACTIVITAT SOCIAL.

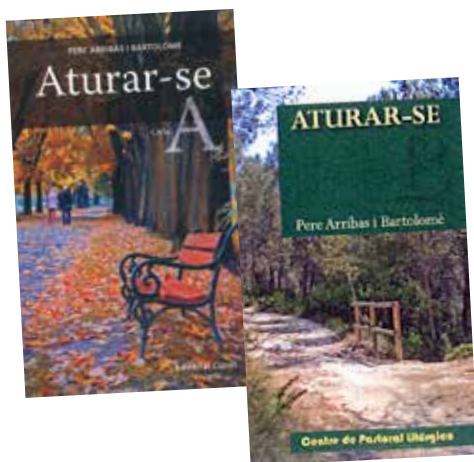
Desembre

Dijous 10: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – LA PREGÀRIA.

TEMARI DEL CURS 2015-2016, “EL NOSTRE ENTORN I EL NOSTRE CREIXEMENT PERSONAL” DE MN. MANUEL CLARET I NONELL

Aquests llibres, són un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Marc, any litúrgic B, i de sant Mateu, any litúrgic A. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a divendres en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer València 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN